

Regina Krónika

IX. évfolyam 5. szám

2008. május 4.

« A veszprémi Regina Mundi Plébánia ingyenes havilapja »

Ünnep – mindennap

Ünnepi ülés keretében adták át a ki-tüntetést... Díszvacsorát adtak X. tisz-teletére... Gyakran hallunk hasonló híreket, amikor egy közösség – a tár-sadalom, az állam vagy egy egyesület, intézmény – valakit meg akar tisztelni, érdemeit el akarja ismerni. Ilyenkor nagy „töménységben” hangzanak el az ünnepeltet méltató beszédek, szinte elhalmozzák őt a tisztelet jeleivel, föl-sorolják minden (valós és vélt) érde-mét... Nem ritka azonban, hogy egy ilyen ünneplés háttérben a lelkiismeret-furdalás áll – vagy legalábbis a kül-ső szemlélőben ilyen gyanú ötlük fel –, mivel az illető munkáját, áldozatát a dicsőítésére megrendezett alkalmon kívül máskor talán „elfelejtik” észre-venni, megköszönni és értékelni.

Pünkösöd a Szentlélek Isten ünne-pe – az egyetlen a maga nemében az egyházi év során. S a mai szentmise ol-vasmányaiban szinte korlátlan bőséggel halmozzuk a Lélek műveinek fel-sorolását, „érdemeinek” emlegetését. Hallottuk a pünkösdi csoda történe-tét: a lángnyelvekben a Lélek erejének leereszkedését az apostolokra, és azt, hogy a nyelvek csodájában hogyan állt helyre a népek Bábelnél megtört meg-értése. A zsoltár az élet ajándékozójaként és fenntartójaként magasztalja Isten Lelkét. A szentleckében Pál nem kevesebbet állít, mint hogy minden Istent megvalló szó közvetlenül tő-le, a Lélektől származik az emberben. Őt tartja Krisztus teste építőjének, és benne látja az egység megvalósítóját az emberek között. A szentlecke után énekelt szekvencia – szintén a Szent-írásra alapozva – hét ajándékát emle-geti. Még az evangélium utolsó mon-datában is hallunk újdonságot: itt

tudjuk meg, hogy valójában ő a bün-bocsánat megvalósítója az apostolok szolgálatán keresztül... S akkor még nem is fejtettük ki azt, amit a Szentírás így fogalmaz meg: „Bennünk a Lélek imádkozik”; nem emlegettük, hogy ő a Vigasztaló, a Paraklétosz...

Ám ha az ünneplés kapcsán hirte-lenjében ekkora jelentősége tárul fel a Szentléleknek az egyén és a hívő kö-zösség életében; ha – mint kiderült – lényegében ő az Egyház minden élet-megnyilvánulásának forrása, akkor joggal kérdezhetünk rá: vajon ezen az egyszeri ünneplésen kívül is elég-gé számon tartjuk jelenlétét, számí-tunk működésére? Valóban annyira jelen van bennünk és közöttünk a Lé-lek napról napra, amennyire szeretne és lehetne?

A valóság az, hogy legtöbbször nem eléggé hagyatkozunk a Szentlélekre keresztény hétköznapjainkban. Pedig ő nem csak egy díszünnepélyt szeret-ne részünkről pünkösöd alkalmával; nem azt akarja, hogy az ünnepi szent-mise részünkről „díszvacSORA” legyen

számára – évente egyszer. Ő bennünk akar élni, várja szólításunkat, ráha-gyatkozásunkat, azt, hogy minden lé-pésünkben kérjük és vegyük számí-tásba erejét. Benne teremtett életünk legyen élet – övele!

Nobilis Márió
(Új Ember, 2005. május)

Pünkösdi himnusz (Beata nobis gaudia)

Boldog öröme visszatért
az évköre nagy ünnepért!
Mídon a Lélek vigasza
suhant le tanítványira.

A Tűz lobogó lángokon
titkos jelt: nyelvet rájuk ont.
Hogy szívük áradó legyen,
szeretve éjjen tüzesen!

Mindenki nyelvén szólának;
riadva hallja pogányhad!
Hiszi: hívőket bor hevít, –
de lelkük Lélektől telik!

Küld ezzel Isten titkos jelt,
hogy húsvét szent idő letelt.
Nagy ötvenes – lejárt körén
Sínáról fénylik új törvény...

Most – kegyárasztó Istenünk –
arcúl borulva esdeklünk:
Égből még egyre ránk bocsásd
Szentlelked, kincs-kiáradást...

Egykor, megszentelt szíveket
Jóság malasztal töltetett...
Bocsáss meg minden bűnt nekünk,
békélt szív űlje ünnepünk!

(Szent Hiláriusznak
tulajdonított himnusz)

„Jót s jól, ebben áll a nagy titok”

Wass Albert prózája

Áprilisi számunkban az emigráció küzdelmes útját járó, az újra felfedezett költő versét mutattam be. A költőnek, akinek emlékeiben élt a tölgyes csendjében az Isten közelsége, a falu végi ütött-kopott korpusz nélküli keresztől is népének szenvedése jutott az eszébe. Hontalanságában is ars poetica: Hite a jóban, igazban, szépben, a testvériségben.

Prózai művei is ezt a nagy hitet, hűséget bizonyítják. Fiatalkorának – szülőföldjén megélt 37 évének – emlékei alapján születnek regényei, novellái.

A „Csaba királyfi visszatérése csillagösvényen” ma is élő csodálatos népi hiedelem alapján született Csaba című regénye. Benne a főhős, Fileki Ferkó nagyapja meséinek gyermeki világból felnőtté válva bátor, erős, a múltat tisztelő férfiideál lesz, Erdély új Csaba királyfija.

A sebes folyású patakok, a zúgók, vízesésektől csodásan menekülőkről szóló népi hiedelmek mind-mind megjelennek regényei, novellái mesés, balladás feldolgozásában.

Elvész a nyom című regénye is egy természeti csodával indul:

Egy fiatal pap feljegyzéseiből értesü-

lünk a különös eseményről. A vízesés felett egy evező nélküli csónakban egy nemzetközi diáktábor hat tagja ült. A csónakot hatalmas erejű víztömeg sodorta a biztos pusztulás felé. A csónak a vízesés felett – emberileg érthetetlen módon – megállt, s a hat diák megmenekült. Aztán a csónak megrázkódva magasba emelkedett, alázuhant, és forgácsá ment szét a sziklákon.

A pap feljegyezte a nevüket, és hírekből, újságcikkekből tovább kísérte sorsukat. Kiderült, hogy különböző nehéz élethelyzetükből mindegyikük csodálatos módon életben maradt.

A fiatal papnak át kellett élnie egy lelki csodát is. A tönkrement csónak gazdája, Hiribi, az öreg halász már évtizedek óta hitetlenül élt. Most, látván a csodát, úgy okoskodott: Én is oda vitetem magam a kárpótlásul kapott új csónakkal. Ha velem is megakad a csónak, akkor valami természeti törvény kell, hogy legyen. Ha pedig elsodor a víz, és meghalok, akkor van Isten, egy olyan Isten, aki felül áll a természeti törvényeken. Eldobta az evezőt, hagyta, hogy a víz a halálba sodorja. Ez volt az életében a legutolsó pillanat, amikor bizonyosan tudta, hogy van Isten. Legendák szólnak róla, hogy zsoldárokat énekelve indult utolsó útjára. Talán egyedül ezért kellett élnie közel 70 évig, hogy ezt megtudhassa. Fejfájára ezt vették:

„Itt nyugszik Hiribi Pál,
élt 64 évet,
s behalt Istenbe,
akit nem hitt, de megtalált.”

A pap sokszor kalandozott a vízesés felé. Hazafelé fehér margaréták és kék harangvirágok között lefelé a réten megakadt a szeme egy-egy rezgő fűvön. Arra gondolt, mennyi zsenge kis szív egyetlen száron. Így remegnek az emberi szívek is az élet szelében, s a szél, amely remegteti őket, Isten uja. Minden embernek van egy titkos küldetése, mert Isten van valahol min-

den titok mögött. Mi a célja a hat diák további életútján, hogy életük súlyos helyzeteiben újabb csodákkal segíti őket?

Mi a célja velük és velem?

Aztán a feljegyzések a nagy világegésben elmaradtak. 1919-ben faluja román megszállás alá került. Összeszküvés címén több lelkészársával fogásba került. Szabadon bocsátása után menekülnie kellett, így került Amerikába, egy Montana állambeli bányászvároskába, Littletownba, lelkésznek. Hívei jórészt Európa emigránsai, akikkel beszélgetve a régi emlékek fájdalmas honvággyá nemesültek.

1948-ban, húszéves littletowni jubileuma után újra elgondolkozott, mi a feladata Isten terveiben. Eszébe jutottak rég elfeledett feljegyzései a hat csodásan megmaradt diák további sorsáról. Lázasan keresni kezdte a régi kis kopott füzetet, s végre a padláson kutatva rátalált. Már élete célját is felismerte. Nyugdíjazása után útlevellet kért Európába. „Valamit elmulasztottam. Meg kell keressek hat embert, hogy újra egy csónakba ültessem őket, hogy elmondhassam nekik Hiribi, az öreg halász különös megtérését, s az ő példája segítse őket az isteni titok megfajtására.” És egy szép napon hajóra szállt. „Átmegegyek – gondolta –, hogy megnézzem még egyszer azt a földet, amelyen születtem, ahol élnem kellett volna, ha az emberek országa Isten országa lenne.”

És ahogy egy év alatt felkeresi a hajdani egyszerű csónakban ülő diákokat, sorsukon keresztül tapasztalja meg, milyen sokat változott Európa. Megismeri Európának a XX. században elszenvedett gyötrelmeit, a két világháború okozta pusztulást, a kommunizmus és a fasizmus máig is ható, néha egymásba fonódó diktatúrájának következményeit, hitek, elvek feladását, családi életek, szerelmek szétbomlását, egzisztenciák tönkre téételét. A regény fő része ezeknek a beszélgetéseknek a láncolata. A különös történeteket egységbe foglalja: megemlékezik a diákkori csónakázásról, és Hiribi, a hitetlen halász megtéréséről is.

Sorra meglátogatja a hat egykori di-

ákat: A magyar herceget, aki saját kisa-játított kastélya gazdasági udvarán istállófiú. A prágai jómódú kereskedőt, akinek üzletét kifosztották a szovjet csapatok. A varsói festőt, aki tehetséges volt, de most csak kóborol a világban. Eltékozolja művészetét, szerelmi élete is zátonyra fut. A bécsi születésű zsidó bankár gazdagságában boldogtalan. Származása miatt kirekesztettnek érzi magát. A bukaresti politikust a hiteltelen román politika elsodorja, csalódik mindenben és mindenki.

Végül a königsbergi tudós, aki tudását, találmányait nem hajlandó a fasisztáknak kiszolgáltatni, inkább vállalja az éjjeli őri munkát.

Az öreg pap útleveleket ad át, hogy együtt újból „egy csónakban” induljanak az Újvilágba, hogy újra reménykedhessenek.

1950. június 13-án felszállnak a brémai gyorsra. „Szóval együtt vagyunk újra – szólt a német tudós. – A papnak

igaza lehet. Logikus a föltevés, hogy mindennek és mindenkinek van valami előre meghatározott funkciója, s addig élni kell, amíg ezt el nem végzi. Talán a mi feladatunk az, hogy együtt keressük meg azt az új utat, amelyen cseh, magyar, román, lengyel, zsidó és német együtt indul el egy békésebb jövő felé.”

„Uraim – szólalt meg a pap remegő hangon –, életem vágya végre beteljesedett. Önök újra együtt vannak mind a hatan, mint annak idején a csónakban. Az Úristen céljai csodálatosak.”

Valami szörnyűséges csattanás zajában elvesztek az öreg pap szavai. A vasúti kocsni nagyot zökkent, s felemelkedett a levegőbe. A lámpák kialudtak, a sötéttségben az emberek sikoltoztak. A katasztrófa színhelyére mentők, rendőrök, újságírók érkeztek. A megüresedett váróteremben hat férfi állt szóltanul. Előttük a pokróccal letakart egyetlen halott, az öreg pap, akivel

együtt utaztak volna az Újvilágba. „Mi volt a neve?” – kérdezte egy újságíró. A hat ember némán indult a halottvívők után, csak az utolsó, magas, ősz hajú férfi mordult mély torokhangon a kíváncsiskodó felé: Hiribi. Mindegy, mit írnak azokra a papírokra. Aztán ő is kilépett az ajtón a többi után a hideg, fekete éjszakába.

És „Elvész a nyom!” Elvész? De mégsem. A hazaiaknak szóló üzenetével az író a hitről és a reményről szól.

„És üzenem mindenkinek, / testvéreim, rokonaim, idegenek, / gonoszoknak, jóknak, hűségeseim és aláválónak / [...] / mozdulnak már lassan a csillagok / [...] / Maradnak az igazak és jók. / A tiszták és a békeesemények. / [...] / És létszen csillagfordulás megint / és miként hirdeti a Biblia, / megmértetik az embernek fia, / s ki mint vetett, azonképpen arat. / Mert elfut a víz és csak a kő marad, / de a kő marad.”

N. E.

Dsida Jenő: Óda az édesanyámhoz

Dicsérettel ma Te is itt a földön,
mert esküszöm, hogy nagyon nagy a
Lelked
s a földi szívek földig borulását
Te mindenkinél inkább
megérdemled.

Nézem, látom a teltzsákú sok évet
és érzem: nekem már semmit se hagy,
de büszke leszek mindéltedig arra,
hogy Te vagy nekem az, aki Te vagy.

Te vagy az, aki mindenkinek ad,
a szenvedőknek virrasztást, vizet,
Te vagy, akinek mindenki adósa,
s akinek jóval senki sem fizet.

...Hadd legyen hát én az igazi zengő,
kis, régi gyermek rombadólt tanyán
és harsogjam el hozsannás hitemmel
Dicsérettel, dicsérettel, Anyám!

(1924)

Májusi ének

Néked ajánljuk, Szűzanyánk,
a legszebb hónap alkonyát.
Ezer nép híven zengi ma:
Ó, üdvöz légy, Mária!

Énekli tiszta gyermekajk,
s kik érzik a sok földi bajt,
esengve száll szívük dala:
Ó, üdvöz légy, Mária!

Hallja a bűnös, és zokog,
hogy elhagyta a hajlokot,
melyben a legszentebb ima:
Ó, üdvöz légy, Mária!

Ó, tudjuk: május estelén
az égben is több lesz a fény,
s zengőbb az angyalok dala:
Ó, üdvöz légy, Mária!

Délvidéki gyermekek a Bibliáról

Szabadkai hittanosok mondták el gondolataikat a Szentírásról a Biblia éve apropóján a Hírvivő című délvidéki katolikus hetilap március 9-i számában.

Szeressétek egymást! – a hetedikes Zabolos Szanella szerint Jézusnak ez a parancsa egyben a Szentírás legfőbb üzenete. Hasonlóan vélekedik az ötödikes Csiszár Ramóna, akinek a Biblia „egy életre való tanulást jelent, melyben Isten megtanít szeretni, gondolkodni, érezni, megtanít arra, hogy ne ítéljünk el senkit”.

„A Biblia jó útra térítő tanács” – fogalmaz Csuka Szanten, s rajta kívül is többen kiemelik, hogy a Biblia segít jobb embernek lenni. Okánovity Alexandra úgy véli, a Biblia kivezető utat ad problémáinkra, gondjainkra: „azt is leírja, hogy ha hiszünk Teremtőnkben, és fohászkodunk hozzá, akkor védőburok vesz körül, és nem történhet velünk semmi rossz”. Másoknak is Isten szeretetét, sőt megbocsátását jelenti a Szentírás: „Elmondhatod neki örömet, bánatodat, mindent, ami történik veled, hiszen ő mindig meghallgat, és soha nem hagy el” – idézi az újság Petri Klaudiát.

A Szentírásban mindenekelőtt Jézus alakja és története ragadja meg a gyerekeket, ahogy a harmadikos Kunszt Zsaklina mondja, az ő eszményképe „maga Jézus, mert nagyon szerette az embereket, és mindig segített nekik”. Ürmös Dóra is Krisztus jelenlétét tartja fontosnak a Bibliában: „Jézus sokszor megmutatja, hogy velünk van, csak mi nem vesszük észre a homálytól, ami körülvesz bennünket. Ragaszkodnunk kellene hozzá, és félnünk, hogy a rossz hatására elveszítjük.” A szabadkai lány ötödikesen kezdte el olvasni a Szentírást, miután az egyik szomszéd idős házaspártól és a nagymamájától is kapott egyet-egy ajándékba.

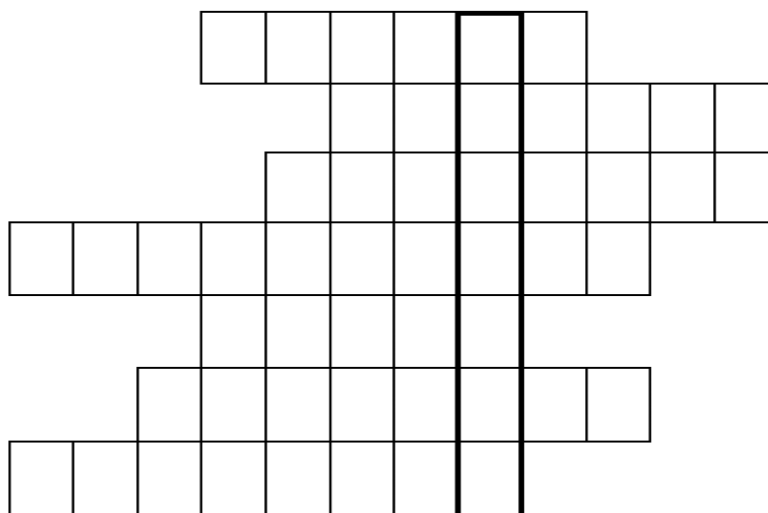
Csordás Noéminek megnyugvás a Biblia; amikor hazaér a templomból, otthon is előveszi, s átolvassa benne a misén hallott történetet. Gyurcsik Re-

beka is mindig vigaszt talál a Szentírásban, amelynek segítségével megismerte vallása történetét. „Szeretném majd egy napon leendő gyermekeimet is keresztény emberré formálni – írja az ötödikes lány –, és megismertetni velük a Bibliát, hogy a lelki világuk teljes és egészséges lehessen.”

(Forrás: www.katolikus.hu)

1. Szent könyvünk.
2. Minden vasárnap elmegyünk ide.
3. „Az Úr napja”.
4. Jézus életének erre az eseményére emlékezünk vasárnap.
5. A mi Urunk, akinek ezt a napot szenteljük.
6. Imádság, amire Jézus tanított minket.
7. Az „Uram, irgalmazz” után következik a misében.

A Szentháromság vasárnapi evangélium egyik legszebb mondatát olvashatod ki az alábbi ábrából.

Megadott szavak: NIKODÉMUS, ÜDVÖZÜL, VILÁG, HIT, EGYSZÜLÖTT, FIÚ, JÁNOS, MÓZES.

Ú	N	G	L	Y	S	B	É	K	E
Z	I	E	Ü	R	E	T	T	E	G
I	K	S	Z	T	E	N	A	V	Y
I	O	L	Ö	Á	J	Á	N	O	S
G	D	O	V	I	L	Á	G	T	Z
H	É	O	D	G	Y	E	S	G	Ü
Y	M	S	Ü	Z	Ü	L	E	Ö	L
T	U	T	F	F	I	Á	Z	T	Ö
A	S	T	I	H	D	T	Ó	A	T
O	D	A	Ú	É	R	T	M	E	T

Canterburyi Szent Ágoston

Nagy Szent Gergely pápa 596-ban a római szerzetest, Ágostont küldte el negyven társával, hogy hirdessék az evangéliumot Délkelet-Angliában a kenti népnek. Kent királyságát abban az időben Ethelbert kormányozta, akit Dél-Anglia többi királya elismert fölöttesének.

Az első találkozás kedvezően sikerült. Ágoston beszéde jó benyomást tett a királyra: engedélyt adott a térítőknak, hogy tanítsanak. Canterburyben maga jelölt ki számukra szállást, és megígérte, hogy gondoskodik ellátásukról. Hamarosan megtörténtek az első megtérések. Még 597 pünkösdjé előtt maga a király is megkeresztelkedett, de nem akarta, amint Béda mondja, alattvalóit kényszeríteni, hogy példáját kövessék, mert megtanulta, hogy a keresztény hitet szabadon kell elfogadni. Megtérése és Ágoston apát meggyőző ereje mégis elérte, hogy karácsonykor tízezer megtérőt keresztelhettek meg.

Ágoston két társát Rómába küldte, hogy tájékoztassák a pápát a misszió sikeréről, egyben tanácsot kért különféle problémákkal kapcsolatban. A követek csak 601-ben tértek vissza, egy csapat újabb misszionárius kíséretében, s meghozták Ágoston számára az érseki palliumot, és ala-

pos választ hoztak Ágoston kérdéseire, aki azt a megbízatást kapta, hogy papjaival és klerikusaival éljen közös életet, szerzetesei számára azonban alapítson külön kolostort. Azzal is megbízta a pápa, hogy szükség szerint még tizenkét püspököt szenteljen, egy püspököt pedig küldjön Yorkba, a Northumbria-királyságba, aki engedélyt kapott, hogy a maga részéről is további tizenkét püspököt szenteljen. A következő évek folyamán Ágoston Rochesterben állított föl püspökséget, és Justust tette püspökévé, aztán egy harmadikat Londonban. Ethelbert király templomot építtetett számára Szent Pál apostol tiszteletére. Canterbury mellett emeltetett Ágoston egy Szent Péter és Pál tiszteletére szentelt kolostort. A városban saját székesegyháza mellett iskolát alapított jövődő papságának kiképzésére.

Ezekben az években szenvedte el egyetlen súlyos kudarcát. A pápa egész Angliára kiterjesztette Ágoston joghatóságát, ugyanakkor megbízta, hogy ennek megfelelően vegye gondjaiba a római időkből maradt brit keresztényeket. Ezek az angolok és a szászok inváziója óta az Egyház többi részétől elkülönülve éltek a nyugati országrészekben. Ágoston őket is meg akarta nyerni a missziós munkára. Ethelbert király segítségével konferenciát szervezett a brit püspökök és tanult emberek egy csoportjával, és előadta nekik elgondolásait. A legközelebbi összejövetel alkalmával azonban nem fogadták el Ágoston indítványát, hogy vegyék át a húsvét idejének római számítás módját és a keresztelésnek az egész Egyházban használatos rítusát. Azt is visszautasították, hogy bármi módon részt vegyenek Anglia misszionálásában. Ezzel kitűnő alkalom maradt kihasználatlanul. A brit egyház tovább élt a maga elszigeteltségében. Ennek oka nyilvánvalóan a büszkeségük volt. Emellett a brit keresztények bizalmat-

lanok is voltak Ágostonnal szemben, hiszen ellenségeik, hódítóik között tevékenykedett.

Ágoston valószínűleg 604-ben halt meg, miután megtérítette Kent királyát és népéből több ezer embert, alapított három püspökséget és legalább egy kolostort. Létesített egy iskolát, amely néhány éven belül bennszülött püspököket és papokat képzett az új egyháznak. Természetesen helyes az az állítás, hogy Ágoston nem térítette meg Angliát. Ahhoz ugyanis legalább egy évszázad munkája kellett. Az ő missziója Kent udvarára és királyságára terjedt ki, ahol tartós sikereket mondhat magáénak. Béda egyháztörténetében van egy jellemző hely, amelyben arról tudósít, hogy milyen volt az Egyház helyzete Canterburyben az Ágoston halálát követő években. Béda leírja, hogy Lőrinc, Ágoston utóda, amikor Canterburybe jött, látta, hogy ennek az egyháznak az alapjai „a legjobb állapotban vannak”. Pál apostolhoz hasonlóan Ágoston ültetett ott, ahol másoknak kellett aratniuk. Az ő feladata az volt, hogy lerakja az Egyház alapjait Angliában. Béda szavai tanúsítják: valóban méltó arra, hogy az angol nép apostolának nevezzük.

VIII. századi kéziratok tanúsága szerint 604. vagy 605. május 26-án temették el. Ünnepe 1882-ben vették föl a római naptárba, május 28-ra, 1969-ben áthelyezték május 27-re.

Forrás: A szentek élete

„Tetőtéri esték”

Tihanyban

május 9-én 18 órakor

**A „Jézus-projektum”
Hogyan értelmezik
a kenyérszaporítás
evangéliumát?**

címmel

Kamarás István

tart előadást.

A kert dicsérete

„Ha megöregszem, szőlőt veszek...” – írta Márai Sándor, s bár a sors ettől a lehetőségtől a lehető legmesszebbre sodorta, érezteti velünk az érzést, a vágyat, melyet az író ezekkel a szavakkal közölni akart az olvasóval. Vágyat az egyszerűség, a tisztaság, a természet, a vidéki élet után.

Mert az ember, míg fiatal, nem „szőlőre”, földre, kertre, hanem utazásra, nyüzsgésre, az élet sűrűjére, nagyvárosi forgalomra vágyik. Aztán, amikor már túl van élete derekán, öregszik és egyre lassul, mindinkább vágyik csendre, nyugalomra, egy kis zugra a kert szegletében, ahová elbújhat egy jó könyvvel, vagy egyszerűen csak gyönyörködni ül le egy kis padra, nézni a virágokat és hallgatni a madarak énekét. Nem lehet véletlen, hogy a Jóisten az idők kezdetén kertet alkotott, paradicsomkertet, növényekkel, fákkal, virágokkal, aztán ezt a kertet mint lélettér s legfőbb, legalkalmasabb jót odaajándékozta az embernek. Nyelvünkben ma is őrizzük a paradicsomi állapot kifejezést, s e szóval jellemezzük, ha valamilyen kellemes helyzetbe kerülünk, s gyakran áhítunk az elvesztett paradicsom után.

Az ember tehát eredendően vágyakozik a természet közelségére. Akkor is, ha megadatik neki, hogy kertés házba születik, s akkor is, ha a tizedik emeleti erkély az, amely lakását összeköti a külvilággal. S ha egyik sincs, még akkor is lehet a szoba sarkában egy kis zöld sziget, néhány cserép virág, vagy muskátlisláda az ablakban.

Szüleimnek kertés háza volt: régi, mai igényekkel mérve korszerűtlen öreg ház a vár tövében – ide születünk mi, gyerekek, kis túlzással azt is mondhatnám, a kert, az udvar meg a ház mögött magasodó vadregényes, átláthatatlanul sűrű, szövevényes zölddel borított hegyoldal érte a legtöbbet, legalábbis nekünk, gyerekeknek. Olyan jól bújós-kázni, ipiapacsozni sehol máshol nem lehetett, mint nálunk, meg aztán kutyát is lehetett tartani, s a húsvéti nyuszi is pontosan tudta, hogy hajnalok hajna-

lán a szoba ablakából jól látható ribizskebokrok tövébe kell raknia a tojásokat meg az édességet, éppen a szirmot bontott jácintok meg nárciszok mellé. Akkortájt a kerttel nem foglalkoztunk, az a szüleink, nagyszüleink reszortja volt, de nagyon szerettük a kertben nyíló orgonát, csodáltuk a fehér ibolyát, a szinte folyton nyíló vörös futórózsát, s szívesen kötöttük csokorba a bokrok alján meghúzódó kedves gyöngyvirágot. Mindig nyílt valami, nyáron át a színesű cínia, amit a formája miatt mi csak tortavirágnak hívtunk, a liláskék jancsvirág, még a kerítés tetején is virított virág, az életrevaló harmatos torkú tátika.

Akkor még nem tudtam, milyen fontos nekem a kert, mert bár közben emeleti lakásba költöztem, ahol csak erkély volt, de gyakran voltam családomk hétvégi telkén, amelynek kertjéből apám az évek alatt valódi paradicsomot varázsolt. Volt ott minden, a fenyőtől az olajfáig, borostyántól a naspolyáig, s nemcsak beszerezte, ültette ezeket, hanem olyan művészi módon rendezte, helyezte el a különféle növényeket, virágokat, hogy az összehatás rendkívüli lett. Közben az élet úgy hozta, hogy költöztem ide-oda, kisebb lakásba, nagyobb lakásba, s miközben minden soron következő lakás erkélyére virágokat költöztettem, s ahol csak lehetett,

a falakra vadszőlőt futtattam, éreztem, hogy egyszer lesz kertem, mert lennie kell. Évekig kínlódtunk ugyanis azzal, hogy a ház elé fákat, bokrokat ültettünk, mindhiába. Mi elültettük, mások meg letörték, kihúzták, ráléptek, mert ugye az, ami nincs bekerítve, és közös, az a mi szocializmusban fogant és beidegződött fogalmaink szerint egyenlő az ebek harmincadjával.

Ezenközben az élet úgy hozta, hogy sokáig tanakodtunk, házakat, telkeket nézegettünk, keresgélünk, hiszen ismét változott a helyzet, megnöttek a gyerekek, s akkor megláttam a kertet, álmaim kertjét az iciripiciri házikóval, de nem is érdekelt a ház, csak a kert. S akkor értettem meg, hogy azért kellett átmenni oly sok mindenen, elviselni kellemetlen, méltatlan helyzeteket, hogy ez a kicsi paradicsom az enyém lehessen, ahol a mohos kövek, a kopott lépcsők, a kerítésbe kapaszkodó borostyán, a faágakon billegő madarak, az orgonabokron brekegő levelibéka s az égen kúsó báránnyelűk a legfőbb érték. Itt csend van, és béke, és Márai jut eszembe, meg az, hogy lám csak, életem derekán túl váratlanul lehetőséget kaptam, hogy nézhetem a tökéletes alkotásokat, a szirmokat bontó cseresznyefát, a kövön sütkérező piros hátú bodobácsot, a levellé bomló rügyeket, egyben alkalmat a hálára, hogy ne feledjem a legfontosabbat: e sok szépség mögött észrevenni és csodálni az Alkotót.

-ehm-

Fotó: Demény Anna

Kitekintő

A Cuha-völgyi vasutat ünnepelték

A Cuha-völgyi vasút megmaradásának legfőbb biztosítója, hogy szemünk a pályán legyen! – hangsúlyozta Sólyom László köztársasági elnök április 27-én, vasárnap a Porva-Csesznek megállóhelyen rendezett ünnepségen. Talabér Márta, a Veszprém Megyei Önkormányzat Közgyűlésének alelnöke a vasútvonal megmentésében a civilek és az önkormányzatok szerepét emelte ki. Az ünnepelést a Veszprém-Zirc-Cuha-völgy-Bakonyszentlászló-Pannonhalma-Győr-vasútvonal megmaradása alkalmából a Fejér megyei természetbarát-szövetség, a Cuha Völgye Vasúti Védnökség, Bakonyszentlászló, valamint Zirc önkormányzata, a Reflex Környezetvédő Egyesület, illetve a Magyar Turisztikai Egyesület szervezte meg annak apropóján, hogy a 112 éves, ipartörténeti emléket idéző, a svájci hegyi vasutak ma is féltve őrzött mintájára épült vonalat hatalmas társadalmi összefogással sikerült megmenteni a bezárás elől. Ebből az alkalomból különvonatot indítottak Székesfehérvárról, mely szállította a túrázókat, ünneplőket. Navracsics Tibor országgyűlési képviselő, a Fidesz parlamenti frakciójának vezetője, Talabér Márta megyei alelnök és Ottó Péter, Zirc polgármestere, dr. Szakács Imre, a Győr-Moson-Sopron megyei közgyűlés elnöke, Kara Ákos alelnök többezres tömeg gyűréjében fogadta a köztársasági elnököt a zirci vasútállomáson. Sólyom László családja, unokái társaságában érkezett, majd valamennyien vonatra szálltak, és az ünnepség helyszínére, a Porva-Csesznek megállóhelyre utaztak. A köztársasági elnök beszédében kifejtette: az utóbbi három évtizedben évente átlagosan 600 kilométer vasútvonalon szűnt meg a közlekedés Európában, miközben az autópálya-hálózat minden évben 1200 kilométerrel gyarapodott. A több ezer kilométernyi felhagyott vagy elbontott vasútvonal egy része ma is hasznos lenne, mivel eny-

hítené a közutak túlterheltségét. A közlekedést érintő kihívásokra válaszul az EU bizottsága 2001-ben jelentette meg az európai közlekedéspolitika irányelveit összefoglaló „fehér könyvét”. Ebben alapvető célként jelölte meg a vasút újjáélesztését a kereskedelem és a személyszállítás terén. A Cuha-völgyi vasútról elhangzott: nem szabad csak üzemgazdasági mutatókra alapozni a döntést. – A világ sorsa, Magyarország jövője attól függ, hogy az élet minőségére, az emberi és társadalmi értékek megőrzésére és szolgálatára épüljön a valóban fenntartható fejlődés – fogalmazott Sólyom László. Talabér Márta alelnök köszöntőjében felajánlotta a Veszprém Megyei Önkormányzat szakmai, anyagi segítségét.

Megválasztották az alelnököt

Polgárdy Imrét választotta meg a Veszprém Megyei Önkormányzat Közgyűlése társadalmi megbízatású alelnökének április 24-én, csütörtökön, a Megyeháza Szent István termében. A megyegyűlés zárt ülésen választotta meg Pálmann Juditot az Eötvös Károly Megyei Könyvtár igazgatójának. Az elfogadott 2008. évi költségvetésben meghatározott kommunikációs kapcsolatok előirányzat felhasználásáról is döntöttek a közgyűlés tagjai. Eszerint a megye önálló közszolgálati médium létrehozását kezdeményezi. A képviselők elfogadták az intéz-

ménygazdálkodási rendszer további működtetésére vonatkozó javaslatot, döntöttek arról, hogy kezdeményezik a pedagógiai szakmai szolgáltatás más formában történő ellátásának megvizsgálását.

Ismert személyiségek gondolatai

Veszprém hat közéleti szereplője önálló oldalon mondja el gondolatait április 17-től, csütörtöktől a VeHír internetes portálon – derült ki egy sajtótájékoztatón. Dr. Bószé Ferenc ügyvéd, Fenyvesi Ottó író, költő, Géczi János író, költő, tanszékvezető egyetemi tanár, Oláh Miklós szociológus, Sebő József drámaíró, tanár, helytörténész, Vándorfi László, a Pannon Várszínház Kht. igazgatója Vendégtoll címmel önálló blogot kapott a hírportálon.

Hermann István a Veszprém Megyei Levéltár igazgatója

Új korszak kezdődik a levéltár működésében, mely valószínűleg az intézmény és a fenntartó Veszprém Megyei Önkormányzat közötti kapcsolat megváltozását is jelenti – hangsúlyozta Talabér Márta, a Veszprém Megyei Önkormányzat Közgyűlésének alelnöke Hermann Istvánnak, a Veszprém Megyei Levéltár igazgatójának kinevezésekor a levéltárban április 14-én, hétfőn. Hermann István korábban a Veszprémi Érseki és Főkáptalani Levéltár levéltárosa volt.

Kántorképző tanfolyam

A Veszprémi Főegyházmegyei Kántorképző Tanfolyam felvételt hirdet a kántori hivatás iránt érdeklődő hívek számára. A tanfolyam négyéves. Intenzív nyári kéthetes kurzussal kezdődik, majd szeptembertől júniusig havi konzultációs foglalkozások keretében tart.

A soron következő nyári kurzus ideje: 2008. június 30-tól július 12-ig.

A felvételi vizsga ideje: 2008. június 28. 8 óra, helyszíne a Veszprémi Érseki Hittudományi Főiskola.

A jelentkezési határidő 2008. június 15.

Részletekről érdeklődni a tanfolyam vezetőjénél, Rostetter Szilveszternél lehet a 410-238-as vagy a 30/528-2133-as telefonszámon.

Egyházközségi zárandoklat

Immár sokéves hagyomány, hogy szeptember 3. szombatján egyházközségi zárandoklatot szervezünk. Idei zárandoklatunkat szeptember 20-án Hajósra tervezzük, kalocsai programokkal kiegészítve. A várható útiköltség 2600 Ft. A tervezett indulás reggel 1/2 7, a hazaérkezés 21 óra. Jelentkezni a sekrestyében vagy a plébánián lehet.

Hírek és események

Az imaapostóság szándékai májusra:

Általános: Hogy a keresztyének jobban hasznosítsák az irodalmat, a művészetet és a tömegkommunikációt egy olyan kultúra támogatására, amely védi és előmozdítja az emberi személy értékeit.

Missziós: Hogy Szűz Mária, az evangelizálás csillaga és az apostolok királynője, aki az Egyház kezdeteinél kísérte az apostolokat, most is anyai szeretettel vezesse a világszerte működő férfi és női misszionáriusokat.

Május hónapban minden este 1/2 7-kor elimádkozzuk a templomban a **lorettói litániát**. Amikor esti szentmise van, az imádságot előtte 6 órakor kezdjük.

Május 7-én van **Boldog Gizellának**, főegyházmegyénk társvédőszenstjének az ünnepe.

Május 11. **pünkösöd** ünnepe. A pünkösddel fejeződik be a húsvéti idő.

Május 12-én, **pünkösdhétfőn** délelőtt 9 és 11 órakor tartunk szentmisét. A 11 órai szentmise – most már hagyományosan – latin nyelvű, **gregorián szentmise** lesz.

Pünkösdhétfőn délután 3 órakor lesz hittanosaink, a Szilágyi-iskola és a Szent László Plébánia hittanosainak a bérmálása a Szent László-templomban. Pünkösdhétfőn esti szentmise emiatt nem lesz.

Május 14-én 1/25-kor **karitás gyűlés** lesz.

Május 17-én, szombaton délelőtt 10 órakor a bazilikában az érsek atya **diakónussá szenteli** Bedy Imrét, Holubák Attilát és Medveczky Miklóst, főegyházmegyénk kispapjait.

Május 18. a **Szentháromság** vasárnapja. Ezen a napon az egész egyházmegyében templomi gyűjtést tartunk a bazilika-főszékesegyház folyamatban lévő felújításának a támogatására.

Május 25-én tartjuk Krisztus szent testének és vérének az ünnepét, **úrnapiját**. Mivel nálunk a körülmények nem alkalmasak úrnapi körmenet tartására, a délelőtt 11 órai szentmise után az Oltáriszentség litániáját imádkozzuk el. Ezen a napon lesz a Botev és a Simonyi Zsigmond Általános Iskola hittanosainak az **elsőáldozása** a délelőtt 9 órai szentmisén.

Az egyházközségi **képviselő-testület** soron következő rendes **gyűlését** is május 25-én tartjuk a plébánián.

Miserend

Hétfőtől szombatig: 7 órakor

Szerda: 18.30-kor is

Elsőpéntek: 18.30 órakor is

Szombat: 17 órakor (ovismise),
18.30 órakor

Vasár- és ünnepnap: 9, 11, 18.30-kor

Május 11-én 9 órakor gitáros szentmise lesz.

Május 30. **Jézus szentséges szívének az ünnepe.** Este is tartunk szentmisét. Ezen a napon előtte 6 órakor a Jézus szíve litániát énekeljük el.

Május 31-én az érseki tartományunk **zárandoklata** lesz Mátraverebély-Szentkútra. Az ünnepi érseki szentmise délelőtt 11 órakor kezdődik.

Június 1-jén tartjuk a Szilágyi Erzsébet Keresztyény Általános Iskola hittanosainak az **elsőáldozását** a 9 órai szentmisén.

Imádkozzunk értük...!

...mert a keresztségben újjászülettek: *Csertán Péter* április 5-én, *Brenner Vilmos* április 12-én, *Jáber Marcell* április 20-án, *Schäffer Johanna* április 20-án, *Torma Alex* április 27-én, *Pichner Dóra* április 27-én, *Heklinger Ákos* április 27-én.

...mert az örök hazába költöztek: *Oroszvári József* (88 éves) 2007. december 1-jén, *Futó Sándorné Honti Gizella* (74 éves) március 21-én, *Répási Istvánné Brasli Margit Anna* (70 éves) március 31-én, *Malasits Józsefné Kovács Ilona* (84 éves) április 18-án.

Regina Krónika

A Regina Mundi Plébánia ingyenes lapja
Megjelenik 650 példányban

KÖH nyilvántartási szám: 163/0179/2007.

A kiadó neve: Regina Mundi Plébánia

Vezetője: Tóth Gyula plébános

A szerkesztőség címe:

8200 Veszprém, Dózsa György út 9.

Telefon: 88/327-609

A szerkesztőség vezetője: Demény Anna

Szerkesztők: Lakóné Adonyi Krisztina,
Kreschka Miklós, Selyem Zoltán

Lapzárta: minden hónap 20-án

Készüljünk a szentmisére!

	Olvasmány	Szentlecke	Evangelium
máj. 11.	<i>ApCsel 2,1-11</i>	<i>1Kor 12,3b-7.12-13</i>	<i>Jn 20,19-23</i>
máj. 18.	<i>Kiv 34,4b-6.8-9</i>	<i>2Kor 13,11-13</i>	<i>Jn 3,16-18</i>
máj. 25.	<i>MTörv 8,2-3.14b-16a</i>	<i>1Kor 10,16-17</i>	<i>Jn 6,51-58</i>
jún. 1.	<i>MTörv 11,18.26-28.32</i>	<i>Róm 3,21-25a.28</i>	<i>Mt 7,21-27</i>